

Que no, que res tornarà a ser com abans

«El relat independentista ha quedat una mica raquític i pobrissó o, si més no, força debilitat»

L'independentisme català -encara diria més, la política catalana- està en aquell moment en què l'adolescència es trenca i no hi ha recanvis. Arribar a aquell indret on la maduresa t'esquitxa i quan t'adones que res és del tot com pensaves que seria. Perquè trobar el que necessites no és trobar el que vols, i ara recuperant-nos de la ressaca de l'aventura més increïble de la Catalunya contemporània tots ens fa bola, res té gust. S'acaba de presentar la propera commemoració de la Diada Nacional per part de l'Assemblea Nacional. No diré que generi poc entusiasme, però sí que res és com abans. Sé que no val de res recordar els moments bons amb el teu ex; aquells viatges, aquells sopars amb complicitats i mirades, aquells riures francs, aquells secrets a contrallum. Vol dir que allò no va servir de res? Què no era veritat? No pas, només que ja no som aquelles persones. Ni el teu ex ni tu. Ni els independentistes ni tu. I la manifestació multitudinària i històrica de l'11 de setembre queda pel record, però no per l'oblit.

La societat catalana ha quedat òrfena, sí. El relat independentista ha quedat una mica raquític i pobrissó o, si més no, força debilitat. L'esquerra espanyola, que tant somriu i res no diu, està desnortada. El món de Podem i de Comuns està a punt d'implosionar, i ni tan sols el somriure encantador de Yolanda Díaz sembla que ho pugui arreglar. El PSOE fa de PSOE, dir sense fer, fer sense dir. Pedro Sánchez ja ha tret la maquinària electoral a passejar. Però no és política en majúscules malgrat que algun cop generi titulars. No hi ha una manera de veure Espanya, una voluntat. Zapatero la va tenir. Fins i tot Aznar la va tenir. Ara l'esquerra només pontifica Madrid estant espantada pel fantasma d'Ayuso i improvisant per tot arreu. La dreta espanyola malauradament juga el joc dels ultres i només pensa a destruir. Quan vulguin jugar a construir ja en parlarem. Les pròximes eleccions municipals seran un bon laboratori per veure com s'usen les marques electorals basant-se en partits o bé en candidats, i Barcelona serà un bon escenari. Però no només l'independentisme té problemes d'horitzó.

Deia que res serà com abans, gràcies a Déu. El paral·lelisme amb l'exparella va bé perquè sempre té aquest punt d'idealització, de records positius i sovint de creure que érem el que no érem, sobretot nosaltres mateixos. L'amor se'n va però ella es queda, deia el mestre. Tots hem estat addictes a la nostàlgia i a la melangia, però cal sortir-ne, abandonar mites i llegendes. Perquè les societats no poden ser melancòliques. Pots sobreviure, però no podràs progressar. Ara estem amb el record viscut dels Jocs Olímpics de 1992, per exemple. Per mi va ser un despertar a la maduresa, al món obert i a una consciència nacional que no m'ha abandonat. I sí, un moment polític i social esplendorós o, com a mínim, amb molt bona premsa. Quan tothom sumava, sembla ser, i tot era de color de rosa i l'AVE va anar de Madrid a Sevilla perquè aquí ja havíem tingut molta cosa. Potser no cal idealitzar les fotos de Pasqual Maragall i Jordi Pujol.

Diuen que està bé estar malament. He sentit moltes vegades allò que un pessimista és un realista ben informat, però no hi combrego gaire ara ja. Tenim un problema d'actitud. Mentre ens diuen que vindrà la mare de totes les recessions ens endeuem per anar de vacances. El país va justet de lideratge, però nosaltres, com a personetes, també. Hem decidit que tot i estar decebut amb tot una mica, així en general, ara toca estar content. Anem perdent l'esperit crític a marxes forçades. Hem passat de les *fake news* a millor no saber què passa i tira, tira, que ja tinc els bitllets. Tenim una crisi institucional de gran rellevància amb l'inici del judici oral a Laura Borràs i només veig mirades punyents i poques solucions. Decebut però contents de nosaltres mateixos. Elias Canetti deia que ?els que sempre es creuen autèntics són insuportables? i, catalans, estem tots plégats de bufetada amb tanta raó que tenim i tan poca solució que trobem.

